

Transport naar Moldavië 2024

Vorbereiding

Begin dit jaar appte Jaap of ik nog beschikbaar was om ergens in februari naar Moldavië te rijden. Er was geen andere chauffeur beschikbaar en voor mij voelde het prima om alleen te rijden. Alles was nieuw: rijden in trekker met oplegger, slapen in de vrachtauto en ook bezoek in Moldavië. We gingen met twee vrachtwagens: Jaap en Lia en ik.

De oplegger kon geleend worden van Meijerijstad. Deze is een week voor vertrek geladen en kon zolang bij ons op de oprit staan. Vrijdag 26 januari de trekker (Volvo) opgehaald bij Woudenberg truckverhuur. Jaap en Lia kwamen zaterdagmiddag bij ons. Dat scheelt maandag weer 1,5 uur rijtijd. Zaterdagavond kregen we een gezellig etentje aangeboden door Stichting Een Nieuwe Weg bij Cor van As aan de zaak.

De reis

Maandagnacht 29 januari om 00:30 uur vertrokken we: uitgezwaaid door Ellie, Cor en Marja. Eindelijk: hier heb ik naar toe geleefd, maar ook spannend. Ben erg gesteld op regelmaat, heb weinig ervaring met rijden met trekker met oplegger en ik ken Jaap en Lia amper. En dan twee weken samen op pad. Maar de kennismaking voelde meteen vertrouwd.

Zoals verwacht vond ik het rijden heel leuk en het werd ook goed opgebouwd. In

Nederland/Duitsland snelweg zodat ik wat een de auto kon wennen. We houden ons aan de rij- en rusttijden: na 4,5 uur $\frac{3}{4}$ uur rusten en na 9 uur echte rijtijd 9 uur rusten. Je zit dan op een cyclus van 20 uur. Die maandag stopten we omstreeks 10:30 uur in Přeštanov, Tsjechië, bij een truckstop en daar slapen in de vrachtwagen. Deze 1e keer (vol van adrenaline en het was overdag) geen oog dicht gedaan. Maandagavond gingen we weer rijden, dwars door Praag, mijn voordeel was dat ik achter Jaap aan kon rijden. Ik hoefde dus niet op de route te letten. Ik had weinig last van slaapgebrek, zo af en toe de stoel in een andere stand, wat oefeningen en wat eten en drinken. En muziek luisteren Radio 5 (via de app) of Spotify.

Eén keer per dag aten we in een wegrestaurant en de rest in de auto, immers onder het rijden heb je tijd voldoende en de koelkast onder handbereik. Bij de kleine pauzes koffie bij Lia. En dan meteen overleg waar de volgende stop zal zijn en eventuele bijzonderheden doornemen over tolwegen c.q. douane.

Nadat ik de 1e rustperiode geen oog dicht gedaan had, de volgende keren prima geslapen. Je staat op een parkeerplaats naast de weg, maar als je eenmaal ligt, gordijnen dicht, slaap ik prima.

In Slowakije bij de douane een tolkastje opgehaald en op de terugweg weer ingeleverd.

Langzamerhand veranderde het landschap en de wegen. Van vierbaans snelweg naar, in Roemenië, tweebaans provinciale weg. En daar nog steeds paard en wagens op de weg.

Het eerste uur door de Karpaten was heel indrukwekkend. De weg was schoon, helder blauwe lucht en naast de weg nog volop sneeuw. Ondanks haarspeldbochten, stijgen en dalen werkte de intelligente cruise control heel goed. Later hoorde ik dat dit een zeer sterk punt is van de Volvo. Was

heel geconcentreerd aan het rijden en had me geen tijd gegund om bewust muziek te kiezen. Dat gebeurde 'vanzelf'. Een Spotify-lijst die ik al ruim 6 jaar niet meer beluisterd had (Optimale concentratie) stond ineens aan. In die sfeer ervaarde ik dat Mirna bij me was. *Mirna is onze dochter die in september 2018 (op 18 jarige leeftijd) totaal onverwacht is overleden.*

Op donderdag 31 januari omstreek 18:30 uur kwamen we bij de grens om Roemenië te verlaten. Waarom weten we niet, maar uiteindelijk 23:30 uur mochten we het land verlaten en kwamen we bij de grenspost van Moldavië aan. Veel nieuwe gebouwen en veel nog niet helemaal klaar, maar sommige al wel in gebruik. Iemand van de douane vertelde me direct al dat het wel even kon gaan duren, omdat het systeem uit de lucht was. Bij de douane langs vele loketten. Het leek een beetje op 'van het kastje naar de muur' gestuurd te worden. Maar uiteindelijk mochten we om 04:30 uur Moldavië in. Vervolgens nog even doorgereden naar Bălți. Daar werden de documenten gemaakt om de goederen in te mogen voeren.

In Moldavië

Mijn vrachtwagen zat voor 1/3 vol voor Casa Speranta (via Cor van As), drie bankstellen voor Orhei (kerk uit Woudenberg) en de rest kwam uit Brakel (Jaap en Lia). Kleding, fietsen, speelgoed, meubilair en ook conserven (Hak) en aardappelen (Quik's).

De mensen ter plekke zorgen ervoor dat dit verder aan de plaatselijke bevolking wordt uitgedeeld.

In de loop van de middag vertrokken we naar het dorpje Neculăieuca. Aangekomen bij Casa Sepranta (Huis van Hoop) werden we hartelijk verwelkomt door Gheorghe en Tamara Bejan en de kinderen die er al worden opgevangen. Na het lossen heerlijk gegeten bij de fam. Bejan. Ik mocht op de 1e verdieping slapen, daar was ook een badkamer met douche. Moest wennen aan het water voelt vettig aan en stinkt.

Heerlijk geslapen en de volgende ochtend 8 uur aan een uitgebreid ontbijt. Daarna vertrokken we naar Vino si Zezi (Kom & Zie) in Orhei. Zo'n dertig gehandicapte kinderen en jongeren krijgen in dit dagcentrum het onderwijs en de zorg die ze nodig hebben. Hier brachten we drie banken, aardappels en potjes van Hak. Van onze groenteboer had ik een doos mandarijnen gekregen die ik hier heb uitgedeeld.

Vervolgens vertrokken we naar Grădinița, in Zuid Moldavië. De laatste km's gingen over een brede onverharde weg. Nu prima bereikbaar, de ondergrond nog bevroren en de laatste dagen was hier geen neerslag gevallen.

We werden hartelijk ontvangen door de burgemeester en Romeo. De mensen spreken hier Russisch en Romeo helpt ons als vertaler, hij spreekt nl. ook Nederlands. Tevens helpt hij met de papieren voor de douane en achterhaald op welke plekken hulp het meest nodig is.

Een groep mannen was uit het dorp opgetrommeld om te helpen met lossen. Schoolmeubilair zou de volgende dag direct door de drie scholen opgehaald worden en is buiten neergezet, de rest in de gymnastiekhal van school. Ik hoorde en zag Romeo in heftig gesprek en wilde gebaren met een schooldirecteur. Vroeg hem later; "Had je ruzie?". "Nee hoor, wij praten altijd met passie en emotie. Dat is een verschil met jullie Nederlanders, meestal altijd op één toonhoogte en saai".

Wij (Jaap, Lia, Romeo en ik) konden tot maandag slapen in het huis van de schoonmoeder van de burgemeester.

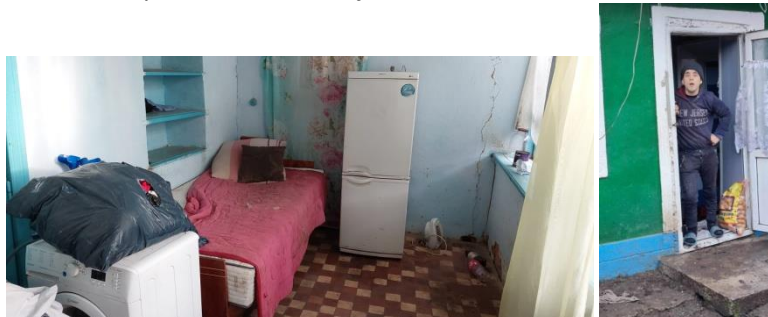
's Avonds een echte Moldavische maaltijd bij de lokale wijnboer. Welkom voor ons en een plaatselijke politiemann vierde hier zijn verjaardag. Hij was heel trots op de aardappelen in de soep. Die had hij zelf verbouwd. Van het salaris alleen kun je hier niet leven, iedereen verbouwt wat of heeft vee en ruilt. Zowel de maaltijd als de wijn was heerlijk.

Alles 100% puur natuurlijk. Veel 'proosten' en hierna is het gebruik om je glas ineens leeg te drinken. Als het glas leeg is, wordt het direct weer gevuld. Het was heel gezellig en met elkaar praten werd ook wat makkelijker. Zeker toen bleek dat iemand toch een beetje Engels kon en dit graag wilde oefenen.

Op zaterdag op bezoek bij één van de oudste wijnkelders "Leuntea-Vin". In deze regio optimale omstandigheden voor wijnindustrie. Heel vruchtbare grond, hoog suiker gehalte van de druiven en constant lage temperatuur in de wijnkelder.

Daarna bij een paar mensen op bezoek. Dan zie je wat armoede is.

Hulp geven voelt heel goed, maar met je 5-en als bezoekers in zo'n kleine ruimte voelt ongemakkelijk. 's Middags kocht Lia ook nog wat snoep in de plaatselijke winkel. Een winkel met een heel uitgebreid assortiment (levensmiddelen, kleding, gereedschap).

Op zondag gingen we naar een kerkdienst van de baptisten gemeente in Căușeni. Dit is een grotere plaats in de regio. De teksten werden via de beamer geprojecteerd in het Roemeens en (speciaal voor ons) in het Engels. Deze kerk en de gemeente wordt ondersteund door Stichting Putten-Roemenië-Moldavië. Na afloop kennismaken en wederom een uitgebreide lekkere maaltijd. Die

zondagmiddag door het dorpje gewandeld. Veel huizen, flats en andere grote gebouwen die al jaren leegstaan. En heel veel asbest, niet alleen op de daken, maar ook als afscheiding van de tuin, afvoer van regenwater, etc. Mooi uitzicht over de Nistru en een heel stuk verder de Dnjetr. Aan de overkant ligt Transnistrië. Op maandag eerst nog wat mensen bezocht. Vervolgens naar de plaatselijke school om, door kinderen in Nederland, gevulde schoenendozen en boekjes met Bijbelverhalen in het Russisch uit te delen.

Om 10:00 uur plaatselijk tijd vertrokken we. Weer een paar dagen 'leven als internationaal vrachtwagenchauffeur'. Onderweg veel te zien en, door de ervaring van Jaap, prima truckstops. De terugreis verliep voorspoedig en donderdagmiddag 15:30 uur was ik weer thuis.

Transport naar Moldavië				
Datum	Aankomst	Vertrek	Plaats	Km
29-1-2024		0:30	Ugchelen	
29-1-2024	10:55		Přestanov, Tsjechië	715
30-1-2024	7:55		Gödöllö, Hongarije	706
31-1-2024	1:15		Josenii Bârgăului, Roemenië	531
31-1-2024	18:30	23:30	Douane, Roemenië uit	
1-2-2024		4:30	Douane, Moldavië in	
1-2-2024	6:00		Bălți, Moldavië	570
1-2-2024	16:00		Casa Speranta (Huis van Hoop), Neculăieuca	100
2-2-2024	10:00		Vino si Vezi (Kom & Zie), Orhei	20
2-2-2024	14:30		Grădinița	110
4-2-2024			Căușeni, kerkdienst baptisten gemeente	
5-2-2024		9:05	Grădinița	
5-2-2024	19:30		Brețcu, Roemenië	456
6-2-2024	17:55		Lajosmizse, Hongarije	720
7-2-2024	16:20		Döbeln, Duitsland	761
8-2-2024	15:30		Ugchelen	811
				5500

Reisverslag februari 2024 geschreven door Lia

Op reis; Gradus Buitenhuis uit Ugchelen en Jaap en Lia van der Spek uit Poederrijen.

Aangezien Gradus er een behoorlijk uitgebreid verslag van heeft gemaakt zal ik deze keer wat korter zijn. Hij heeft een heel mooi schema met de tijden aan het eind van zijn verslag gezet. Het is niet nodig dat ik dat dus ook weer allemaal herhaal.

Zodra we terug zijn van de reis in september 2023 is er al aanvoer van goederen voor het volgende transport. Dus weer van alles uitzoeken, opstapelen, registreren..... het papierwerk vraagt ook altijd de nodige tijd. Het is niet zo dat alles maar in de vrachtwagen gedaan kan worden. We moeten een nauwkeurige lijst maken van de goederen die meegaan. En hoe nauwkeuriger die is, hoe gemakkelijker het loopt bij de douane.

Vrijdag 19 januari laden we de eerste vrachtwagen voor 2/3^e in Brakel. Op zaterdag wordt hij in Apeldoorn verder gevuld. Die goederen gaan naar Neculăieuca, ons eerste losadres. Woensdag de 24^e laden we de tweede vrachtwagen helemaal vol in Brakel, het is topsport om de laatste tien schooltafeltjes er nog in te krijgen, maar het lukt. Wat fijn om de opslagruimte helemaal leeg te hebben. We hebben in deze keer 8 ton aardappelen en een paar paletten conserven bij ons.

Na het weekend bij Gradus en Ellie te hebben doorgebracht vertrekken we 29 januari naar Moldavië.

Onderweg zie je van alles. Wat ons iedere keer verbaasd is dat er zoveel pakken hooi en stro op de velden liggen. Open en bloot en soms in een plas water. Hier in Nederland wordt het meestal bij de boerderij opgeslagen.

Wat grappig is; er zijn wegwerkzaamheden en Jaap heeft het zo druk met de vrachtwagen tussen de tijdelijke strepen te houden dat hij een afslag mist. Vier kilometer verder kunnen we gelukkig al van de weg af, erover heen en aan de andere kant terug. En Gradus heeft er volgens ons niets van gemerkt.

We komen op donderdag om 5.45 uur aan op het douaneterrein in Balti (Moldavië), dat wordt een heel kort nachtje, om 9.00 uur is Romeo er. Hier gaat alles in het gewone tempo en kunnen we 's middags naar Neculăieuca.

Aangezien de oprit naar Casa Speranta te glibberig is staan we op de weg over te laden. Erg veel verkeer is er niet en we staan niemand in de weg. Daarna heerlijk eten bij Gheorge en Tamara. Vrijdagmorgen eerst naar Orhei. We gaan met 1 vrachtwagen, de andere parkeren we onderweg. Het is niet zo gemakkelijk als je door het centrum moet. Smal, geparkeerde auto's, eenrichtingsverkeer.....De ontvangst is ook hier allerhartelijkst. Er is een beetje miscommunicatie zichtbaar, want ze weten niet dat er behalve een paar banken ook 100 zakken aardappelen en een halve pallet conserven gelost moet worden. Maar geen nood, we gaan eerst koffie drinken en ondertussen wordt er een ploegje mensen opgetrommeld. Het lossen gaat dus toch nog snel en daarna deelt Gradus nog mandarijnen uit.

Jaap loopt door de keuken en ziet erwtjes, worteltjes en rode bieten bij elkaar in een pan. Appelmoes kennen ze trouwens ook niet.....

Daarna gaan we naar de eigenlijke plaats van bestemming; Grădinița. Er moet weer in de gymzaal van de school gelost worden. De vorige keer zijn er al een aantal bomen omgehaald. Er zat toen nog wel een behoorlijke kuil aan de ene kant van de oprit en een bult aan de andere kant. Nu is de kuil dicht en de bult weg..... Maar het is er zo zacht dat Jaap met zijn vrachtwagen meteen vast komt te zitten. Er wordt een tractor bijgehaald en na een paar pogingen om de vrachtwagen los te trekken kan Jaap doorrijden. De andere vrachtwagen wordt op een andere locatie gelost. Er zijn zoveel mannen dat het gelijktijdig kan.

Terwijl ik naar het lossen sta te kijken, komt er een vrouw aanlopen. Ze kijkt, glimlacht voorzichtig en dan zie ik het; "Maria!". Haar hebben we al vaker gezien, maar nu met een grote capuchon op, moet ik even goed kijken. Via de vertaal app maken we een praatje. Op mijn vraag hoe het met de kinderen is, luidt het antwoord: "Goed, ze worden ondeugend en moeten naar school". Dat is fijn om te horen! In september waren ze zo teruggetrokken.

's Avonds eten we met een stel politiemensen samen, heel gezellig. Er ontstaan ook weer nieuwe contacten. Op zaterdag gaan we bij een aantal mensen langs om spullen te brengen. We zien verbetering. Alleen al het feit dat we er zijn geeft de mensen weer moed om dingen aan te pakken. Ook deze keer kopen we rechtstreeks honing van imker Arthur, het is de derde keer dat we daar komen. De begroeting is weer hartelijk. Op zondag gaan we in Căușeni naar de baptistengemeente. Kun je je onze verbazing voorstellen als er in het Nederlands "bedankt" gezegd wordt? Via

via heeft een van de mannen hier een paar woorden Nederlands opgepikt! We mogen hier een aantal boeken achterlaten. De christenreis van John Bunyan in het Russisch en ook kinderbijbeldeeltjes. Na de dienst gaan we koffiedrinken bij de voorganger Andrei Țaran. Zijn vrouw Doina kent gelukkig ook een beetje Engels en als je allebei durft te praten en elkaar wilt begrijpen kun je best samen praten. Het koffiedrinken gaat echt op zijn Moldavisch, er komt een complete maaltijd op tafel!

's Middags lopen we van Grădinița naar Leunta, daar staat het huis waar we verblijven. We zien onderweg een kerkje, dat is ons nog nooit opgevallen, anders rijden we er altijd langs.

's Avond eten we heerlijk thuis met Sergei en Raia. Via de vertaal app praten we met elkaar, ik weet niet of altijd wel goed wordt vertaald, maar Romeo is naar huis.

Dan is het maandag en beginnen we aan de terugreis. Die verloopt over het algemeen voorspoedig. Allen in Codlea (Roemenië) is het plastic-ophaaldag en ligt er een zak op de weg. Jaap rijdt er over heen en moet daarna stoppen, de zak blijft gewoon midden onder de truck hangen.

Bij de grens Roemenië/Hongarije vertelt een Roemeense chauffeur ons dat we er langs mogen rijden als we leeg zijn. Dus dat doen we. Bijna vooraan de rij vragen we netjes of we er tussen mogen en dat mag. Zodoende zijn we een uur later de grens al over!

Soms heb je pech. We zitten bijna aan de rijtijd en volgens ons moet er 5 kilometer verder een parkeerplaats met restaurant zijn. We halen het met 0 minuten over. En dan blijkt het restaurant om 17.00 uur al te sluiten..... Dus dat is geen warme hap deze dag. Gelukkig hebben we voorraad genoeg bij ons, we lijden echt geen honger.

Al stuurt Gradus wel een foto met zijn avondmaaltijd die bij sommigen medelijden opwekt.

En dan is het donderdag en is ook aan deze reis een einde gekomen.

Dankbaar kijken we terug, geen ongelukken, geen ziekte...

Dankbaar voor wat we mogen doen voor deze naasten die het zoveel minder hebben dan wij.

We hebben het al vaker gezegd; "Het is geen druppel op een gloeiende plaat, maar een druppel olie tussen de raderen".

Dankbaar voor al die mensen om ons heen die ons helpen.

Dankbaar bovenal aan de Heere God, Hij geeft.

Want wat hebben wij, dat wij niet hebben ontvangen?